

warjutab tõe sanna ärra. Agga ülem
 aasi on ikka se, mis Jummal pühha
 sanna meid õppetab, üteldes: „Issand
 on kättemaksja keige nendesinnaste asja-
 de pärrast.“ — Oh õnnetumad lapsed,
 kes neljandama kasso keeldust ni tuima
 süddamega üleastunud ehk tiggeda melega
 sedda mikski ei panne! Oh õnnetumad
 laste wannemad, kes nisuggust kibbedat
 kättetasumist omma laste käest katsta sa-
 wad! Se tulleks neile üsna raskest põl-
 weks, kui teised neile pitkaid ello päiwi
 sowiksid, ja kui pühha ello ja surma
 Wallitseja seäl ülewel sedda sowimist
 tõeks teeks, olgo siis et se pitk nuhtlus
 neile hinge õnnistusseks tulleks.

Üks tõssine ja jummalakartlik mees, kes
 Ma rahwa heaks üht tarwilist ja mõn-
 nust ramatud laste tarqa ning moistlikko
 kaswatamisse pärrast saksa keele on wälja-
 annud, se jutustab ommas ramatus mid-
 dagi, mis need peawad ennestele kindlaste

tallele pannema, kes selle raske sü peäl on,
 et pigistawad ommaid ellatand wanne-
 maid häbbematta ja armetumal wiisil.
 Selle nimmetud ramato seest loeme, et
 ühhel maial üsna nõrgaks läinud issa sai
 hopis pilkamisse wiisil seäl tiggeda laste
 käest petud. Se willets wannake ei toh-
 tind mitte teistega ühtlase söma laua jures
 mahhaistuda, waid piddi toa nurkas seis-
 ma, kus temma kassinal wiisil omma
 weddalat leent ühhe fullund pörsade künna
 seest, mis jo olli kõrwale wissatud, piddi
 kätte sama. Ühhel päwal astus perre-
 mehhe poeg, kahheteistkümnene aastane pois,
 issa jure, tõi omma pissukest kirstest tem-
 ma kätte ja pallus, sedda heaste terrawaks
 ihhutada, sest et se lähhaks temmale tar-
 wis ühhe pakso pu tõ pärrast. Issa
 küsis, mis tõ se piddi ollema, ja poeg
 wastas: Se weikene künna, misga se
 wannake seäl nurkas omma leent kätte
 saab, lähháb temmaga ühtlase otsa, sest et